

LBRIS

We know
books

Gytha
Lodge

sora
cea mică

TRADUCERE

LUCIANA DĂNILĂ

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2022

Cprins

Prolog	7
1	13
2	31
3	39
4	54
5	60
6	72
7	81
8	95
9	106
10	119
11	128
12	143
13	149
14	166
15	172
16	191
17	207
18	221
19	230
20	245
21	256
22	265
23	276
24	282
25	288
26	294
27	304
28	309

29	316
30	325
31	331
32	338
33	342
34	348
35	351
36	356
37	368
38	375
39	389
Muğumiri	395

1

Juliette Hanson era deja la secție când a sunat detectivul inspector-șef. S-a simțit prinsă cu mâța-n sac, pentru că încă era acolo, atât de târziu, într-o după-amiază însoțită de duminică. Șeful știa prea bine că nu aveau cazuri urgente în desfășurare. Nimic ce ar solicita ore suplimentare.

— O, bine de știut, a spus el, dar ea și-a dat seama că a fost puțin surprins. Chestiunea lăsată nespusă era viața ei personală.

— Am nevoie să te ocupi de ceva. Se auzea din mers zgomotul unei mașini, iar Hanson se întreba unde era șeful. Vreau să știi dacă există informații oficiale referitoare la dispariția lui Keely Lennox și a surorii sale, Nina. Lennox cu doi de n. Hanson și-a notat pe agenda mare de pe birou. Ajung în vreo jumătate de oră, imediat ce vin ceilalți polițiști comunitari să mă asiste.

Hanson s-a oprit o clipă, ținând pixul în aer, apoi a întrebat:

— Să asiste ce?

— În legătură cu sora mai mare, a spus el în șoaptă. O aduc la secție. Îți explic după ce rămân singur în mașină.

Hanson a simțit o curiozitate vie când a închis. Detectivul inspector-șef venea rareori duminica la serviciu, dar chiar și-așa, nu mai venise deloc de la nașterea fiicei sale.

Ea a deschis baza de date și a introdus numele Keely Lennox. Imediat a văzut un raport care-i semnala dispariția, încărcat miercuri dimineață. Accesând documentul, a văzut

pozele a două adolescente roșcate, dintre care una zâmbea la cameră, cu ochii verzi-albăstrui plini de căldură, iar cealaltă, mai mare, având o privire fixă și rece, cu ochii albaștri ca ai unei regine de gheață.

Dedesubt erau câteva paragrafe scurte, ce spuneau că sora mai mare, Keely Lennox, în vârstă de 16 ani, a fugit de la casa de copii cu sora ei mai mică, Nina, de 14 ani. Ultima oară au fost văzute la ora stingerii, marți seară. În urmă cu aproape cinci zile.

Nu prea mai era nimic altceva relevant, în afară de această informație și de descriere. Nu erau notate niciun fel de semnale de alarmă referitoare la cele două surori. Dar, s-a gândit necăjită, era astfel fiindcă fetele veneau de la orfelinat.

Așadar, șeful o are pe Keely, s-a gândit Hanson. Unde e sora cea mică?

Dat fiind faptul că erau la Southampton, investigația privitoare la dispariția de persoane era condusă de unul dintre agenții de poliție ai lui Yvonne Heerden. Hanson a decis să sune la echipa lui Heerden, de la etajul doi. Poate că e cineva pe acolo care i-ar putea spune ce au aflat până acum. După ce a lucrat ca ofițer detectiv timp de paisprezece luni, Hanson știa deja mersul și că poate continua să obțină informații fără șef.

Cât aștepta să-i răspundă cineva, și-a scos geanta de sub birou. Purta un set sport, iar părul ei blond era legat la spate într-o coadă pleoștită de transpirație. Dacă avea să ia declarațiile cuiva, trebuia să se schimbe în hainele de rezervă, pe care le avea pregătite pentru urgențe ca aceasta.

— Alan Jones, i-a răspuns cineva.

Hanson a reușit să-și scoată o cămașă și un sacou din geantă și s-a îndreptat de spate. Hainele erau cam boțite, dar erau curate.

— Aici detectiv ofițer Hanson, i-a spus. Detectivul inspector-șef are nevoie de informații referitoare la două persoane dispărute săptămâna trecută: Keely și Nina Lennox. Au dispărut miercuri, pe trei. Raportul a fost încărcat de ofițer Alsana Meek.

— OK, așteaptă puțin, a spus și a auzit cum Jones tastează ceva pe fundal. Am acces chiar la investigație. Îți trimit toate datele, dar dacă vrei un rezumat, pot să-ți spun la telefon.

— Super, a spus Hanson. Aș vrea să verific ce s-a făcut deja. Li s-au urmărit telefoanele?

— Da, joi pe 4 septembrie, i-a spus Alan după o pauză. Cel mai recent a fost localizat un semnal nu departe de casa de copii din Southampton, vineri seara, dar nimic altceva de atunci.

— Au verificat din nou mai târziu? a întrebat.

— Nu, aceea a fost singura verificare.

Hanson a notat toate acestea cu un ușor sentiment de frustrare. Era un dat nefericit și inevitabil că, având resurse limitate, multe din cazuri pur și simplu nu erau rezolvate pentru că nu era cine să le acorde prea multă atenție. Iar situația aceasta era din ce în ce mai rea, căci disponibilizările de personal de la serviciile de sănătate mintală și de la serviciile sociale duceau la situația în care polițiștii se ocupau acum de persoane care chiar aveau nevoie de acele forme de ajutor pe care nu le puteau obține.

Dar, cu toate acestea, era dezamăgită să afle că două fete dispărute, probabil și vulnerabile, nu au fost căutate cu mai multă sârguință. În special faptul că telefoanele le erau închise putea fi dovada a ceva mai sinistru decât dorința lor de a nu fi găsite.

— Ceva de ajutor de la personalul casei de copii?

După o altă pauză, Alan a spus:

— Au vorbit cu directoarea, care habar n-avea. După un moment de liniște, a continuat: s-a dovedit a fi îngrijorată cu privire la siguranța lor, în special pentru sora cea mică, Nina.

— A spus de ce? a întrebat Hanson.

— Păi... a spus că Nina era foarte influențabilă și că făcea tot ce-i sugera Keely, i-a spus ofițerul pe un ton neutru.

I-a mulțumit și i-a închis, sentimentul de curiozitate contopindu-se în sufletul ei cu cel de neliniște. Șeful era suficient de îngrijorat pentru Nina astfel încât să-i aducă sora la secție, ceea ce însemna că directoarea de la orfelinat poate că avea dreptate.

Se întreba dacă să le scrie lui Ben și Domnall; detectivul inspector-șef nu i-a dat niciun fel de instrucțiuni în acest sens. Probabil că nici lui nu-i era clar dacă era nevoie de toată echipa acolo.

Nu avea rost să-i deranjeze pe sergenții echipei duminica după-amiază, fără un motiv întemeiat. Ar fi deranjant și fără rost, în special având în vedere că Ben ar veni, inevitabil, în secunda doi. Acesta era efectul conștiințiozității sale naturale.

Dar ea avea obiceiul de a-i scrie lui Ben destul de des. I se părea ciudat să nu-i spună ce se întâmplă. Și uneori, s-a gândit ea, era mai bine să știi dinainte despre situații ca acestea. Dacă i-ar scrie imediat, l-ar informa și pe el, dar fără să simtă că prezența lui e necesară.

După ce a cântărit acestea, i-a scris pe scurt:

Care-i treaba? Încă sunt la Dept. de Investigații Criminale, iar Șeful e pe drum și el. Verificăm o adolescentă cu o soră dispărută. Ar putea fi interesant. Te țin la curent.

Ben i-a răspuns zece secunde mai târziu.

Hanson zâmbea deja când a format numărul casei de copii unde a fost Keely Lennox. Sigur nu s-a exprimat cum trebuie în mesaj.

Michelle a ajuns la The Spreading Oak nu la mult timp după cei doi ofițeri în uniformă.

Pentru o clipă, când s-a dat jos din mașină, Jonah a simțit o ușoară dezamăgire că nu era Jojo cea care venea după el. Era acum cu Michelle, mama deșteaptă și capabilă a copilului său și nu cu Jojo Magos cea puternică, irreverențioasă și mare iubitoare de natură.

Reacția aceea l-a făcut să se simtă mizerabil. Nu ar trebui să te gândești la Jojo. Nu e corect. O iubești pe Michelle.

Ceea ce era adevărat. O iubea pe ea, o iubea pe Milly. Și a făcut ce era mai bine. Desigur că a făcut-o. Jonah a inspirat profund, liniștitor, iar apoi i-a făcut cu mâna lui Michelle, făcându-i semn să rămână acolo cât el urca fata în mașină.

A văzut expresia de pe chipul lui Michelle când aceasta și-a dat seama că acolo este o mașină de poliție. A știut instantaneu că weekend-ul lor împreună era pe sfârșite.

Jonah se aștepta să o deranjeze acest lucru. Să o supere faptul că timpul cu familia fusese anihilat de situația asta. Dar, în schimb, părea puțin panicată. A văzut-o că se uită la Milly și apoi în zare, ca și cum era prea mult ce se întâmpla, fapt ce l-a îngrijorat și a făcut ca gândurile la Jojo să pară de neiertat.

Încă se mai gândea la expresia de pe chipul ei când se uita la Keely din sala de observație, jumătate de oră mai târziu. Ofițerii au dus-o într-una dintre sălile obișnuite de interogatoriu, unde aștepta acum să ajungă un asistent social care să fie lângă ea, în calitate de tutore.

Despre Keely avea impresia, după cele văzute, că nu este complet normală. Când au stat așteptând la pub, a încercat să o facă să-i povestească mai multe. A întrebat-o ce s-a întâmplat și de unde venea. Dacă a mâncat ceva și dacă avea părinți pe care să-i sune. Nu a fost în niciun fel mișcată de aceste întrebări și a răspuns cu o privire fixă sau cu o mină amuzată. Într-un final, a oftat superficial și a spus:

— O să-ți spun la secție. N-are rost să mă întrebi acum.

Și vorbea cu o nonșalanță incredibilă. I se părea greu de crezut, dar i s-a și confirmat, că avea doar șaisprezece ani. În general, i se părea destul de complicat de ghicit vârsta adolescenților. Nu avea încă puncte de reper. Dar, chiar și așa, era tulburător să afle că era atât de tânără.

Era atât de lipsită de orice jenă, gândea el. Nu simțise nicio urmă de anxietate din partea ei, la venirea agenților în uniformă. Nu a rupt tăcerea cu răspunsuri de răzvrătire. Iar el se simțea, pur și simplu, inconfortabil atunci când ea îl măsura din cap până în picioare, hotărându-se dacă merita să vorbească cu el. El se așteptase să fie cumva diferită odată ce ajung la secție. Era în mod inevitabil intimidant să mergi pe holurile Departamentului de Investigații Criminale, așteptând să intri la interogatoriu. Privirea ei albastră și fixă era țintită pe fereastra de observație, iar Jonah avea senzația rară și inconfortabilă că ea știa că o privește de acolo.

Hanson a intrat și a închis ușa.

— Asistenta socială tocmai a ajuns, i-a transmis ea. Am sunat la casa de copii și am rugat-o pe directoare să mă sune imediat ce se eliberează și poate vorbi.

— Mersi, a spus Jonah.

— Ben tocmai ce a ajuns și el, a comentat Hanson. A adus clătite.

Jonah a scuturat din cap. Ar fi trebuit să anticipeze că avea să apară și Ben.

— Clătitele sunt binevenite. Poți să-l rogi să se pună la curent? Spune-i să verifice ce s-a făcut în timpul investigației cazului de dispariție și să se uite dacă Keely are un istoric de comportament antisocial sau violent. Poate să vadă și ce-a zis directoarea de la casa de copii.

— Am verificat dacă are cazier, e curată, a spus Hanson. Dar a mai fost pe la noi înainte. A fost martor în două posibile anchete de abuz care au căzut. Am cerut mai multe informații de la Echipa pentru Investigații legate de Abuz Împotriva Copiilor.

Afirmația aceasta l-a agitat și mai mult pe Jonah. Dacă Keely fusese abuzată în vreun fel, atunci erau și mai mari șanse ca ea să fie, la rândul ei, violentă față de sora ei.

— Mulțumesc, ai făcut bine. Și n-ar fi o idee rea ca Ben să vadă dacă surorile au pasat vreo informație către grupul lor de prieteni. Lasă-l să se ocupe de detaliile minuțioase.

— Înțeles, a spus Hanson, notându-și acestea.

— Și spune-i să nu mai fie așa entuziasmat, a adăugat Jonah, zâmbind.

Hanson a zâmbit și ea.

— Cu plăcere. Apoi i-a dispărut zâmbetul de pe buze. Crezi că totuși e o urgență? E cam mult sânge, nu-i așa? Adică nu e cu totul acoperită, dar...

— Am transmis echipei de răpiri, a spus el încet. Intră să ne informeze în curând. Rolul nostru este esențial și presupune să vorbim cu Keely și să încercăm să o facem să coopereze.

Hanson a dat din cap aprobator, dar cu chipul sumbru. Era în echipă de suficient de mult timp să știe că acesta era un caz serios.

Privirea de neclintit și albastră ca un ghețar a lui Keely a rămas fixată pe Jonah, din momentul în care a intrat în sală.

Când el și Hanson s-au așezat, a avut un flashback, gândindu-se la felul în care îl privise tatăl lui de atâtea ori. Avea ceva de-a face cu senzația de a fi judecat și găsit vinovat și era ciudat că toate acestea îi provocau un fel de reacție de anxietate, chiar dacă persoana care îl privea era o adolescentă.

Era bucuros, pentru prima oară în ultimele trei luni, că sala de interogatoriu fusese dotată cu camere digitale. Vechile reportofoane au fost, în sfârșit, înlocuite de camere cu circuit închis, montate la colțuri. A opus ciudat de multă rezistență acestei idei, după zeci de ani în care s-a bazat doar pe casetele incoruptibile, dar în seara aceasta voia o înregistrare a interogatoriului. Voia să-i surprindă privirea goală a lui Keely. Stăpânirea de sine. Efectul complet al sângelui de pe haine.

Asistenta socială de serviciu i-a zâmbit, după care s-a uitat în jos, la masă. Era un mod destul de clar de a transmite mesajul că nu voia să se implice activ în asta, iar el nu era cu totul surprins. Keely abia de i-a zis două vorbe când a intrat și nu a făcut nimic ca să-i intre în grații.

A făcut prezentările formale pentru cameră, apoi i-a spus lui Keely:

— Ești bine? Ai nevoie de ceva? Mâncare, de băut, analgezice...?

Keely a scuturat din cap că nu. Privirea i-a rămas la fel.

— Bine. Să ne spui dacă ai nevoie de ceva. S-a lăsat ușor pe spate, un semnal vizual puternic că nu avea să urmeze un interviu formal. Acum ești dispusă să vorbești cu mine?

Keely l-a privit pentru o clipă, iar apoi i-a spus:

— Depinde ce vrei să vorbim.

Jonah a dat din cap aprobator:

— Aș vrea să știu ce ți s-a întâmplat de joi seara încoace. Keely i-a zâmbit foarte discret.

— De ce te-ar interesa asta?

— Pare că ai trecut prin niște încercări de atunci, a spus Jonah încet. Aș vrea să știu dacă te putem ajuta cumva.

Zâmbetul lui Keely s-a lărgit cu o fracțiune de milimetru, dar nu a spus nimic.

— Ați plecat de la casa de copii unde erați pe Cedar Avenue, la un moment dat, marți seara, a continuat. Personalul și-a dat seama că lipseați dimineață. La ce oră ați plecat de acolo?

Keely nu a făcut decât să clipească încet.

— Ați fugit de ceva anume? a intervenit Hanson. Era ceva la Cedar Avenue care vă supăra?

Keely a privit-o pe Hanson. Jonah, așteptând o reacție, a crezut că a văzut o urmă de ceva. Poate de interes. Neliniște. Cu toate că-i era aproape imposibil să fie sigur.

— Oamenii nu fug în general de situații fericite, a continuat Hanson. Personalul de acolo vă trata bine?

Iarși liniște. Iarși aceeași expresie greu de citit.

— Sângele e al tău? a întrebat Jonah, făcând un semn către mâinile ei. După interviu urma să i se ia mostre de sânge și să fie trimise direct la laborator, dar era o modalitate prea anevoioasă de a obține răspunsuri. Dacă Keely sau – mai probabil – sora ei au fost rănite, trebuiau să știe astă-seară, nu mâine dimineață.

— Nu, a spus Keely cu lejeritate. Și-a întins brațele în față, rapid, iar expresia îi era satisfăcută. Sunt bine.

Accentul ei era mai de clasă-mijlocie decât al majorității copiilor din plasament, s-a gândit Jonah. Se întreba de cât timp era în sistemul de plasament și cum au ajuns ea și sora ei acolo. Dar întrebările acestea nu erau esențiale acum.

— E sângele Ninei? a întrebat, hotărând că a venit vremea să o aducă pe sora lui Keely în discuție.

I-a văzut reacția infinit de subtilă. O dilatare a pupilei. O tensiune abia perceptibilă în corp.

— Așadar, vă interesează, de fapt, doar Nina.

Jonah a așteptat ca ea să-l privească din nou, iar apoi a spus ferm:

— Ne interesează de amândouă, vrem să știm dacă ați suferit și unde este sora ta și dacă are nevoie și ea de ajutorul nostru.

Keely a expirat, încet, cu privirea distantă. Jonah a presupus că din nou nu o să spună nimic, dar într-un final a întrebat:

— De ce ați vrea să o ajutați pe Nina?

— Cred că a plecat de la Casa de Copii Cedar Avenue cu tine marți seara, a spus Jonah. Așa este? Ați fost împreună?

Privirea extrem de fixă a lui Keely l-a cuprins.

— Pare că știi deja toate răspunsurile.

Jonah a privit-o preț de o clipă, după care i-a spus:

— Știm doar ce au bănuit alții. Am vrea să știm ce s-a întâmplat cu adevărat. De la tine.

Timp de un minut, Keely s-a holbat pur și simplu la el. La final, Jonah a dat din cap aprobator și s-a întins să ia telecomanda de la cameră.

— Luăm o pauză, te las să vorbești cu Kath, a spus. Asistentă socială i-a zâmbit din colțul gurii. Cu toate că putem încerca să contactăm asistentul social care se ocupă în mod normal de voi, dacă te-ar ajuta, s-a oferit Jonah.

Keely a ridicat din umeri, iar Jonah a înțeles că, oricum, nu-i păsa. Părea că nu-i păsa de prea multe, cu excepția faptului de a fi centrul atenției lor.

S-a ridicat să iasă din sală. Doar când a deschis ușa să iasă, Keely i-a spus:

— Îți povestesc ce s-a întâmplat când te întorci. De la început.